

Kirjailija **Marja-Leena Parkkinen** kertoo kirjastaan Ulos kaapista.

FinnQueerin toimitus pyysi Malla Parkkista vastaamaan seuraaviin kysymyksiin:

1. Mikä on henkilökohtainen lähtökohtasi tämä kirjan tekemiseen? Mikä on sanomasi äitinä ja kirjailijana?
2. Miten haastateltavat ovat suhtautuneet ulostulotarinoittensa julkistamiseen?
3. Miten kustantajasi on suhtautunut seksuaalivähemmistöihin?
4. Miltä kirjan tekeminen on tuntunut henkilökohtaisesti? Mikä oli vaikeinta? Mikä oli ilahduttavinta?
5. Kenelle olet suunnannut kirjasi? Mikä on tärkein sanoma jonka haluaisit välittää kirjan lukijoille?
6. Miten ulostulotarinat eroavat toisistaan vastaajien iän, sukupuolen ja asuinalueen suhteen?
7. Olet aikaisemmin kirjoittanut näkymättömästä kivusta itse asianosaisena. Voisiko tästä puhumista rinnastaa lesbojen ja homojen kokemuksiin ennen itsensä hyväksymistä ja ulostuloa? Millaisia ongelmia on kirjoittaa sellaisesta tuskasta, joka ei näy ulkoisesti?
8. Mitä haluaisit sanoa koko yhteiskunnalle haastattelujesi perusteella? Keille tarkemmin?
9. Annat kirjassasi terävästi ottaa kantaa sellaisiin syrjäntäideologioihin (kirkko, psykoanalyysi), joilla on paljon valtaa ja joita kaikki lesbo- ja homopoliitikot eivät haluaisi taktisista syistä kritisoida. Miten uskallat heiluttaa venettä, etkö pelkää, että se kaatuu?

Malla Parkkinen vastasi:

1.

Ulos kaapista -kirjan ideointi alkoi keväällä 2001, parisuhdelain eduskuntakeskustelun aikoihin. Olin juuri saanut valmiiksi kirjan *Näkymätön kipu*, joka henkilöhistoriani kautta käsittelee potilas/lääkärisuhdetta ja elämistä pitkäaikaiskivun kanssa. Kipupotilaiden ongelma oli minun sairastumiseni aikoihin uskottavuuskriisi, vähättely ja ohittaminen. He ovat vieläkin laiminlyöty ja sorrettu potilasryhmä paksuine potilaskertomuspinkkoineen, vaikka kipuun toki suhtaudutaan toisin kuin 1978. Olin perustamassa Kipupotilasyhdistystä 90-luvun alussa, koska tuen ja avun tarve oli valtava. Näkymätöntä kipua kantava oli – ja on – ihmisenäkin näkymätön. Kaksi ystävääni teki 80-luvulla itsemurhan. Vertaisapua tarvittiin kipeästi! Nyt tilanne on huomattavasti parempi, mutta ei vieläkään hyvä. Potilasyhdistys on tukeva (www.kipupotilasyhdistys.fi) ja hoidon kentällä tapahtuu onneksi koko ajan muutoksia, vaikka resurssit puuttuvat.

Kaksi vuotta aikaisemmin, 1999 helmikuussa, tuolloin 29-vuotias tyttäreni kertoi olevansa rakastunut naiseen. Sen kuuleminen ei tuottanut minulle tuskaa, mutta iloa se tuotti, koska silminnähdessä hän oli löytänyt omimman itsensä ja uskalsi rakastaa. Kaapissa olo tai sieltä ulos tulo ei ollut ongelma: minä en

edes käynyt siellä, ja tyttäreni tuli ulos sitä mukaa kun joku kaapin oveen koputti. Koko kaappiasia oli minulle vieras.

En myöskään jahkaillut, miksi lapseni on lesbo. Tärkeintä oli eläminen uuden tilanteen kanssa sellaisena kuin se arkisissa tilanteissa tuli vastaan. Sitä paitsi hän oli jo oman elämänsä rakentanut aikuinen, ei enää ihan nuori nainen, ja hänen elämänsä kuului hänelle.

Olen syntynyt 1945, joten 60-luvusta tuli minullekin vapautumisen ja vapauttamisen vuosikymmen. Jo silloin tunsin homoja. Ja lesboja tiesin olevan olemassa; ja onhan minun täytynyt tietää, että heitä syrjitään ja vainotaan. Rikoslaita minulla on täytynyt olla aavistus. Mutta koska asia ei ollut henkilökohtainen, se ei polttanut.

Murrosiässä olin kokenut rippikoululeirillä voimakkaan herätyksen. Muuksi sitä en osaa kutsua, vaikka tiedän sanan aiheuttavan monissa närästystä. Itse sanoisin tapahtumaa vapautukseksi ja vapautumiseksi. Minulle Galatalaiskirje ja Paavalin sanat ”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkää antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen” muodostuivat elämänpituisiksi teesiksi. Samassa kirjeessä on lause: ”Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te täytätte Kristuksen lain.” Johanneksen evankeliumista luin: ”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut – että tekin niin rakastatte toisianne.” Silloin minä halusin olla yhtä tosi ja vallankumouksellinen kuin Jeesus; viestinä totuus, rakkaus, armahdus ja vapaus, tasa-arvo, kriittisyys ja oikeudenmukaisuus.

Vuonna 1965 pääsin teologiseen tiedekuntaan, mutta ymmärsin pian, ettei minusta ole kirkon työntekijäksi. En hyväksynyt silloista kirkollista kieltä enkä asenteita (ja olin nainen!) enkä osannut nähdä, että niitä voisi muuttaa. Salama-oikeudenkäynti oli tuoreessa muistissa. Menin opiskelemaan kirjallisuutta ja valitsin ”maallisen pappeuden”. Matteuksen evankeliumissa Jeesus sanoo: ”...minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.” Matteuksen evankeliumista luin hiirenkorville myös kirjanoppineille ja fariseuksille suunnatun luvun 23. ”He sitovat kokoon raskaita taakkoja ja panevat ne ihmisten harteille, mutta itse he eivät tahdo niitä sormellaankaan liikuttaa.” Tuossa luvussa Jeesuksen suuttumus senaikaista lainkirjainta hokevaa papistoa kohtaan oli dramaattisuudessaan ja suorudessaan kaksikymmentävuotiaalle taivaan mannaa ja vahvistus henkilökohtaiselle vapautuksen teologialleni.

Kun kirjoitin tätä kirjaa, löysin yllätyksekseni evankelisluterilaisen kirkon piiristä paljon laajakatseisia työntekijöitä. ”Paljon” suppeassa merkityksessä! Syvimpiä kriisejä eletään fundamentalistisesti Raamattua tulkitsevien uskonnollisten liikkeiden sisällä. Homoseksuaali nuori joko erotetaan seurakunnasta

tai yritetään muuttaa ”luonnonmukaiseksi”. Lapsi joutuu hylkäämään itsensä. Tai seurakunta, joka on ollut kuin toinen koti, hylkää hänet. Myös vanhemmat joutuvat kriisiin. Asian käsittelyssä käytetään vanhatestamentillisiä argumentteja.

Kun minulta siis nyt kysyt, miksi halusin toimittaa Ulos kaapista –kirjan, lopullinen ja konkreettinen herääminen tapahtui yhdessä silmänräpäyksessä. Avasin kirjallisen työskentelyni loputtua television 2001 kevättalvella ja kuulin, kuinka homoja verrattiin eläimiin, sikoihin ja ties mihin - eduskunnan täysistunnossa. En ollut uskoa korviani. Iltauutisissa näin polvirukoilijoita banderolleineen. Senkaltaisen ryhmittymän olin nähnyt viimeksi Helsingissä Uuden ylioppilastalon portailla vappuaattona 1966. Tuntui kuin olisin tehnyt aikamatkan neljäkymmentä vuotta taaksepäin.

Samoihin aikoihin tyttäreni kertoi Sapfo-listan keskusteluista ja joidenkin ystäviensä seksuaalisen suuntautumisen aiheuttamista perhedraamoista. Hylkääminen ja vaientaminen oli yleistä. En voinut jäädä syyttämään vanhempia, sen verran toki ymmärsin. Olin juuri keskustellut homopojan äidin kanssa, joka ei ollut koskaan uskoutunut kenellekään. Kun hän minun kehotuksestani puhui miehelleen, tilanne paheni ja isä ajoi pojan viereiseen kaupunkiin. Lopputulos paras mahdollinen! Minulla oli pitkään huono omatunto ja aloin ymmärtää, kuinka avuttomia me vanhemmat olemme. Tajusin, että meiltä puuttuu kieli kipeille asioille ja tunteille. Kuinka me uskaltaisimme kohdata perheessämme lapsiemme homoseksuaalisuuden, kun heteroseksuaalisuuskin kaikesta seksin vapautumisesta huolimatta on arka asia ja osittain tabu? Mistä sanat?

Otin selvää Seta-säätiön apurahoista, soitin säätiön puheenjohtajalle Jorma Hentilälle ja kysyin mahdollisuutta saada avustusta hankkeeseen. Puhuin kustantajalleni, ja myös sieltä näytettiin vihreää valoa. Sain apurahan ja pystyin käynnistämään ihmisten kalastamisen.

Aloin etsiä homoja ja lesboja, jotka kertoisivat omin sanoin tarinansa. Etsin äitejä ja isiä. Halusin kartoittaa, mitä oikeasti tapahtuu. Halusin löytää vertaistarinoita tilanteisiin, joissa yleensä jäädään yksin ennakkoluulojen ja pelkojen kanssa. Halusin viimeisen sanan pois heiltä, jotka tuomitsevat ja katsovat asioita ulkoapäin. Minäkin tajusin kuuluvani vähemmistöön, äitinä.

Ymmärsin olevani etuoikeutettu: lapseni seksuaalinen suuntautuminen ei ahdistanut minua, se ei ollut minulle synty eikä minua painostanut kukaan. Tiesin myös, millä aseilla homoja ja lesboja lyödään. Kustantaja, joka ensin teki suunnitelmia kanssani, oli Kirjapaja, kirkkoon kytkeytyvä kustannustalo. Jotain muutosta oli siis tapahtunut. Tosin piispojen paimenkirjeen lause vuodelta 1984: ”Saat olla homoseksuaali,

kunhan et toteuta sitä käytännössä” on kaksinaismoralistisuudessaan absurdi ja jakomielinen – ja sitä käytetään yhä.

Kirjan tekemisestä tuli pakko. Halusin tehdä toisesta näkymättömästä asiasta näkyvän, sanoista lihaa. Seksuaalinen suuntautuminen ei ole teoriaa. Se, että minä olen hetero, ei tee minusta parempaa ihmistä. Nyt 33-vuotias tyttäreni ja hänen kumppaninsa olisivat varmasti kypsempiä ja valinnoistaan tietoisempia vanhempia kuin me – nuori heteropari – silloin kun esikoiseni syntyi. Heterous ei ole tae sen enempää hyvälle vanhemmuudelle kuin hyveelliselle tai vastuullisesti eletylle elämälle.

Halusin tehdä kirjan, jossa elämä tuntuu ja sitä eletään. Se oli yksi lähetyskäskyistäni.

2.

Ne, jotka kirjaan tulivat, tulivat innolla. Moni nuori sanoi kertomuksensa lähetettyään, että kirjoittaessa selvisi moni asiaa. Vanhemmat osallistujat kertoivat tehneensä matkan menneisyyteen eikä se aina ollut helppo. Moni puhui kirjoittamisen olleen terapeutin kokemus. Joillakin käynnistyi ulostuloprosessi vasta kirjoittamisen jälkeen. Vanhemmat prosessoivat suhdettaan lapseensa positiivisesti. Useat pelkäsivät henkilöityvänsä, siksi otimme käyttöön vain etunimen tai nimimerkin. Pelossa oli kysymys mahdollisesta työpaikan menetyksestä tai siitä, että haavoittaa sukua tai vanhempia. Lähes joka kirjeessä tai puhelussa oli huoli läheisistä, ei niinkään omasta puolesta.

3.

Kustantajien asenne seksuaalivähemmistöihin on kautta linjan myönteinen. Aihehan on nyt pinnassa, joten se myös houkuttelee julkaisemaan tämäntyyppistä kirjallisuutta. Mukana on aivan varmasti myös oikeaa solidaarisuutta ja tasa-arvolain toteuttamisen tahtoa. Oma kustantajani Like on perustamassa kokonaista sarjaa hlbt-kirjallisuudelle, ensin fiktiivistä, myöhemmin ymmärtääkseni myös tietokirjoja.

4.

Tämä oli elämäni raskain toimitustyö. Olin emotionaalisesti täysin valmistautumaton kohtaamaan minkä tahansa ikäisen lapsen surua ja hylätyksi tulemistä. Kun kirjeitä ja liitetiedostoja alkoi tipahdella, opin pian, että ensimmäinen päivä meni omia tunteita työstäessä. Monesti istuin voimattomana talonpoikaissohvani reunalla ja nyyhkytin kuin olisin itse hylätty. Äitien torjunta tuntui pahimmalta. En ymmärtänyt kuinka äiti VOI hylätä lapsensa tämän seksuaalisen suuntautumisen takia. Vaikka ymmärsin sosiaaliset syyt ja

perhesuhteiden hankaluuden, en silti ymmärtänyt. Tuo on edelleenkin minulle musta kohta; en saa siitä kiinni sen kummemmin kuin se, jolla ei ole ollut itsellään jatkuvaa kipua ei ymmärrä, mitä se kaikkien sisällään pitää. Tunsin avuttomuutta: kuinka voisin auttaa. Tunsin raivoa: kuinka avuttomia me olemme. Sen jälkeen, usein vasta seuraavana päivänä, niistin nenäni ja aloitin tekstin työstämisen.

Ilahduttavaa oli nuorten kirjeiden optimistinen, omanarvontuntoinen ja rohkea sävy. Puhuin henkilökohtaisesti jokaisen kanssa, joka otti minuun yhteyttä, tuli mukaan tai ei. Opín uusia asioita ja tutustuin mukaviin ihmisiin. Olin kiitollinen luottamuksesta ja mahdollisuudesta jakaa yhteistä asiaa ja ilahduin jokaisesta sähköpostiviestistä, jossa kyseltiin miten menee!

Kaikkialla oltiin valmiita auttamaan tiedonpuutteessani tai kirjoitushalukkaiden ihmisten etsimisessä. Tunsin konkreettisesti, etten ole yksin, että kirjaa kantavat monet kädet ja ajatukset. Sain viestejä, että kertomuksia tarvitaan. Sain yhtä paljon iloa ja itkua. Itku auttoi ymmärtämään, ilo jaksamaan.

5.

Suuntasin kirjan kaikille, mutta ilman muuta painopisteessä olivat lesbojen ja homojen lisäksi heille tärkeät ihmiset, vanhemmat ja perhe. Halusin tehdä helposti luettavan ja nautittavan kirjan rankasta aiheestaan huolimatta, sellaisen jonka kuka tahansa voi lukea. Tämä oli tärkeä lähtökohta! Ennen kaikkea tavoittelin teosta, joka toimisi vertaistukena ja jota voitaisiin sellaisena käyttää.

Toivoin kirjan löytävän tiensä esim. terveyskasvattajien ja opettajien käsiin.

Suuntaaminen on kysymys, johon on vaikea vastata. Kun kirjanteon aloittaa, miettii myös, kenelle. Kun kirja on valmis, se löytää tiensä juuri sinne, missä sitä eniten tarvitaan... Sanoma? Siitä puhuin ensimmäisen kysymyksen kohdalla jo aika tavalla. Suvaitsevaisuus, erilaisuuden sietäminen, se, ettei homoseksuaalinen suuntautuminen rajoitu sukupuolielimiin vaan on elämää itseään, hyvin samankaltaista kuin heterosuhteiden arki ja sunnuntai.

Homoseksuaalisuudessa on kyse rakastumisesta samaa sukupuolta olevaan ihmiseen ja tämän rakastamaan opettelemisesta. Rakkaus on vaikea taito. Heteroseksuaalinen enemmistö ei osaa sitä yhtään sen paremmin kuin homoseksuaalinen vähemmistö. Nyt kun on puhuttu lesboparien hedelmöityshoidosta ja samalla kyvystä toimia hyvinä vanhempina, en ole voinut muuta kuin väännellä käsiäni todellisuudentajuttomien puheenvuorojen edessä. Heteroavioliittojen purkautumistilastot puhuvat omaa kieltään. Luen myös tilastoja lasten psykiatrisen hoidon tarpeesta ja kyvyttömyydestä vastata siihen. Olen toiminut kriisipuhelimessa; suurin ongelma ei suinkaan ole ollut naissuhteissa syntyneiden lasten

isämällittomuus, vaan tavallisten perheiden isien kaikenlainen puute ja poissaolo. Meillä heterovanhemmillä ei ole mitään syytä kulkea rinta rottingilla: jos keino vähentää lasten tekemiä rikoksia on pistää heitä vankilaan, me olemme kuoleva laji. Muutama lesboparin lapsi ei ihmiskuntaa vähennä.

Sanoma? Että *jokainen* ihminen on tasa-arvoinen, ansaitsee kunnioitusta ja rakkautta, ymmärrystä, hellyyttä ja kumppanuutta. Ja että aina ihminen on jonkun lapsi – minkä ikäisenä tahansa. ”Jos äiti hylkää, en voi hengittää”, sanoo eräs kirjan nuori nainen.

6.

Nuorten tarinat ovat koskettavan vilpittömiä, tunteet vielä tuoreita ja kaikkia asioita käsitellään. Myös häpeää. Oma suuntautuminen uskalletaan kyseenalaistaa, mietitään asioita ja pohditaan ulostuloa, ollaan vanhempien puolella ja pelätään heidän suhtautumistaan. Riemuitaan äidistä, joka on ollut katsomassa Pride-marssia!

Varttuneempien kertomukset ovat moninaisia. Heidän elämässään uskonnolla on ollut enemmän vaikutusta kuin nuoremmilla. Välejä on katkennut joko kokonaan tai niitä on uudestaan solmittu. Selviytyminen on yhteinen tekijä kaikissa kertomuksissa.

Naisten ja miesten tarinoita on jokseenkin saman verran. Nuorten puheenvuoroissa en osaa nähdä suuria eroja. Isät näyttävät potevan pojan homoutta, ja äiti syyllistää itseään. Isä hyväksyy tyttären lesbouden paremmin kuin äiti. Omaa sukupuolta olevan lapsen erilaisuus koetaan myös jonkinlaisena hylkäämisenä. Itse löysin itsessäni tällaisen vivahteen siinä vaiheessa jolloin tajusin, ettei asia minullekaan ole ihan läpihuutojuttu.

Seksuaalipakolaisuus suuriin kaupunkiin on monelle nuorelle lähes pakko.

7.

Kirjoitin kipukirjan kaksikymmentäkolme vuotta sairauteni alkamisen jälkeen. Aikaa oli kulunut niin paljon, että ensimmäiset kuvat olivat haalistuneet, mutta mikä tärkeintä: ne asiat, joiden olin luullut jo jääneen muistin syvyyksiin, olivat sieltä vielä poimittavissa. En tuntenut katkeruutta. Dramatiikka toimi alitajuisesti. Olin kirjoittanut jo vuonna 1980 aiheesta satasivuisen käsikirjoituksen. Käytin sitä muistin virkistäjänä, mutta se vei minut myös kirjan karmeimmille sivuille. Ajoittain pelkäsin, uskallanko enää ”mennä sinne”. Kyllä, sen kirjan teko oli katartinen kokemus.

Kirjoittaminen asioista, jotka ovat satuttaneet tai joita on pitänyt piilossa tai joutunut kätkemään, irrottaa menneen kehästä ja parantaa. Ilmaistu tuska ei ole enää tuska.

8.

Minulla ei ole mitään menetettävää. En ole poliitikko, en kirkollisessa virassa, ja seksuaalinen suuntautuminen on jokaisen oma asia. Mikä vene kaatuisi? En ole missään veneessä. Olen vapaa kirjailija ja toimittaja, olen kristitty, kuulun kirkkoon, olen äänestänyt sekä vasemmistoa että vihreitä, mutta olen täysin sitoutumaton. En ole kansanedustaja enkä minkään järjestön puheenjohtaja. Kirjoitan pienen kaupungin kirkolliseen lehteen, ja olen puhunut sen palstoilla myös homoseksuaalisuudesta. Aion aina kirjoittaa ja puhua asioista, jotka koen tärkeiksi. Minulla on ollut taipumus olla heikomman puolella. Koska en itse kuulu seksuaaliseen vähemmistöön, puhumattakaan sen ”valtarakenteisiin”, puhun ulkopuolisena ja yleisesti. Olen tehnyt kirjan, joka voidaan mitätöidä ja teilata. Siitä voidaan sanoa mitä tahansa ja minulle voidaan sanoa mitä tahansa. Kärki ei kuitenkaan osu – valitettavasti – minuun, vaan kirjoittajiin, jotka ovat luottaneet minuun. Siitä kannan huolta ja olen valmis puolustamaan heitä henkeen ja vereen.

Kun liikkuu näin miinoitetulla alueella, voi olla melko varma, että jonkinlaisia hyökkäyksiä tulee. Jos pelkäisin niitä, en olisi ikinä kirjoittanut mitään. Olen kristillisyyteni lisäksi taipuvainen myös buddhalaiseen ajatteluun. Henkisen taistelulajin suhteen kallistun aikidon suuntaan. Se ei ollut vierasta Jeesuksellekaan. Kun kirjanoppineet ja fariseukset raahasivat hänen eteensä aviorikoksesta syytetyn naisen ja vaativat tämän kivittämistä, hänen sanotaan ensin kirjoittaneen sormellaan maahan. Miehet jatkoivat tivaamistaan. Jeesus sanoi: ”Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä” ja jatkoi maahan kirjoittamista. Olen monesti miettinyt, mitä mies kirjoitti. Eilen katsellessani keskustelua yksinäisten naisten ja lesbojen hedelmöityshoito-oikeudesta, tuli mieleeni, että ehkä hän vain laski kymmeneen!

Vaikka en mennytkään teologiseen, kasvoin keskustelemaan kirkon sisällä jo kouluaikoina. On ollut hetkiä, jolloin olen ollut niin raivoissani, että olen vannonut eroavani ensimmäisen kirkkoherranviraston tullessa eteen. En ole sitä kuitenkaan tehnyt, koska kirkko kaikessa patriarkalisuudessaan ja vanhakantaisuudessaan on ollut minun henkinen kotini. Jumalanpalveluksissa en enää juurikaan käy, sen sijaan tyhjässä kirkossa hiljennyn usein. Ehtoollisyhteyttä tunnen tarvitsevani; siinä pöydässä ei kysytä, rakastaako ihminen miestä vai naista. Paradoksaalista kyllä, ilman kirkkoa en olisi tämän kirjan toimittaja.

Kirkossa tapahtuu koko ajan. Se on ristiriitainen laitos. Ehyt se ei ole ollut ikinä, ja jokainen muutos sen sisällä on hidas. Uskonotia ei enää ainakaan pohjoisella pallonpuoliskolla käydä niin että isojen

joukkojen henki menisi, mutta yksittäisiä hengenlähtöjä ahdasmielisten hengenmiehien vaikutuksesta valitettavasti yhä tapahtuu.

Totta kai minä tahtoisin, että jokainen joka väittää uskovansa Jeesukseen Kristukseen vapahtajana, hyväksyisi ehdoitta jokaisen. Mutta en jaksakaan käydä hyödyttömiin mielipidetisteluihin homoseksuaalisuudesta tai sen synnystä sen kummemmin ennako- tai harhaluuloisten ateistien kuin kristittyjenkään kanssa. Mutta hyödylliseen, nöyrään ja vastavuoroiseen dialogiin olen aina valmis. Ja toisaalta, tuntien itseni, hyökkään jos tarve vaatii ja puolustan myös.

9.

Kysyt mielipidettäni eheyttäjistä, joita löytyy myös analyyttisesti asennoituvien psykiatrien ja psykologien joukosta. Mielipiteeni eheyttämiseen on ehdottoman kielteinen ja perustuu siihen, että olen joutunut tämänkin prosessin aikana kuuntelemaan ihmisiä, joita on manipuloitu ja ahdistettu olemaan muuta kuin ovat. Puhuin erään kirjaan tulossa olleen äidin kanssa. Hän syyllisti kovasti itseään, ja hänen miehensä halusi poikansa ”parantuvan”. Näin konkreettisesti, kuinka psykoterapia vanhemmuusteorioineen toimi ”sitojana”. Syyllistävän uskonnollisen suhtautumisen saatan ymmärtää taustani takia, mutta että vuonna 2003 terapeuttisen koulutuksen saaneet ihmiset pyrkivät muuttamaan rakkauden ja seksuaalisuuden suuntaa – se jos mikä on armotonta. Psykoterapian tavoite on ymmärtääkseni vapauttaa ihminen siksi mikä hän todella on; hyvin samanlainen ajatus on Kristuksen rakkauden ja vapauden julistuksessa.

Terapiassa syntyy voimakas riippuvuussuhde terapeuttiin; potilaan elämänhistoria pyritään rekonstruoimaan ja luomaan se uudelleen sen suhteen sisällä. Terapeutti on tässä asetelmassa aina kuin jumala, ja Jumala luo. Hän on myös äiti ja hän on isä. Hoitotilanteessa pelkkä läsnäolo ja hiljaisuus voi olla manipuloivaa. Hyvä hoitaja uskoo hoidettavansa omaan kasvuvoimaan ja –alustaan, mutta vielä on olemassa niitä, jotka aivan oikeasti ottavat vanhatestamentilliset Jahven oikeudet.

Homoseksuaalisuuden sairausluokitus poistui Suomesta vasta vuonna 1981. Siitä on lyhyt aika, ja työtä tekevät edelleen silloin ehkä keski-iässä olleet terapeutit. Maailma muuttuu hitaasti, mutta uskon että tälläkin rintamalla uudistusta tapahtuu eikä vähiten seksuaalisen vähemmistön uuden polven ja kritiikin kautta.

Kirkko ja psykiatria ovat valtarakenteita. Ja niitä on arvosteltava, jotta ne palvelisivat alkuperäistä tehtäväänsä: ihmisen vapauttamista mielen vankiloista.

